

Comencem, va: un, dos i... tres. Hi havia una vegada... Ep! Ep! Artista! Que no estàs dibuixant res! Fas broma o què?! Va, va, tornem a començar... Hi havia una vegada... Res de res! Ens estàs fent una broma o tens por que ens burlem dels teus ninots?

Si fas broma, tots estarem contents de passar una bona estona rient amb tu. Però, si hi ha hagut un bromista que s'ha passat de la ratlla fent mofa del teu art, aleshores, sisplau, parlem-ne! Ah! Màgia potàgia! Ara es veu alguna cosa...!

I ara per què t'emportes el dibuix? Ah! És un paper estampat. Sembla fet de somriures i rialles.

És un vestit. Segur que es el vestit d'un personatge molt mudat... Qui deu ser? L'artista està fent el seu retrat..., Ara dibuixarà el cap, el nas, les mans, els cabells, les orelles... I aquesta brossa, d'on ha sortit? Fora, fora...

Que és calb? Ah! No, no.. Que ben pentinat! El nostre artista sembla que també és un bon perruquer. Ara surten tres vestits més. De noia. Tres noies precioses, alegres i somrients... que són ni més ni menys que les tres filles del senyor. Semblen autèntiques princeses. Ah! Es que aquet senyor és el rei! Perquè això es una corona! Vet aquí, doncs, el retrat oficial de la família reial ! Molt bé, artista!

I aquesta pell de taronja? Ah, no, no! És el tron del rei ! D'un rei que es trobava tan guapo i eixerit, que no parava de fer bromes a qui no ho era tant com ell. Per això l'anomenaven

EL REI BURLETA

Quan el primer ministre volia parlar amb ell, el rei li deia: "Ho, ho, ho: quina panxota que tens, ministre! No en vull, de gent tan panxuda com tu, al govern!"

Naturalment, al primer ministre no li feien cap gràcia aquelles bromes. Altra feina tenia i la feia prou bé, perquè no governava pas amb la panxa, és clar!

Quan el rei va rebre la presidenta del país veí, tota mudada per a l'ocasió, el rei es recargolava de riure: "He, he, he, que espellifada que vas, joveneta! No en vull, de gent com tu , a palau!"

I ella es va picar i se'n va anar, sense arribar a cap acord amb aquell rei a qui, de tant riure, estava a punt de caure-li la corona.

Quan el gremi de pescadors va regalar al rei un llobarro espectacular, el rei, en comptes d'agrair-ho, va esclafir a riure de mala manera: "Hi, hi, hi, quina pudor que fas, peixater! No en vull, de treballadors com tu, al meu regne!" És a dir: no hi havia dia que el rei no es burlés d'algú o altre, però allò que ell considerava brometes ja passava de la ratlla, no trobeu?

I vet aquí que un dia, tot passejant pel jardí, el rei va descobrir una bona velleta entre les plantes i, just de veure-la, el rei va fer: "Ha, ha, ha! Quin fart de riure! Quin nas tan gros que té! I, ho, ho, ho, per torna, és totalment calba! Ho, ho, ho! Quina fila fa amb aquestes orelles de pàmpol! Si podria volar! Ha, ha, ha! Ni al meu jardí ni al meu regne no hi ha lloc per a tu, iaia fastigosa!"

Ai, però! L'endemà, a l'hora d'esmorzar, baixa la filla gran completament calba. I després compareix la mitjana amb unes orelles d'aquí a allà. I, per si això fos poc, la petita arriba a la sala amb un nassarrot de tres pams. Poc pas que va riure, llavors, el rei. De fet, es va desesperar: "Però, què us passa, filletes estimades? D'on han sortit aquestes orelles de ventall, aquest nas terrible i aquesta calba horrorosa?" I elles van

respondre: “Què ja no ens estimes? Què? no t’agrada? Tant que hem rigut nosaltres quan ens ho ha fet la padrina...!”

La padrina!!! El rei ja no recordava que, per fer broma, en comptes de nomenar padrina de les seves filles una fada, tal com mana la tradició, va voler que fos una bruixa. I ara, vet aquí els resultats! Corria pel jardí cridant: “On és aquesta donota que m’ha capgirat les filles?”

Busca per aquí, camina per allà, al rei li semblava que vivia un autèntic malson i que tot el seu regne, començant pel jardí, es trabucava. Era una broma? Era una burla del destí?

Quan més desesperat estava el monarca, va sentir una veu com per art d’encantament, la veu d’aquella velleta calba, orelluda i nassarruda de qui el rei Burlleta havia fet mofa el dia abans. Ella somreia i li explicava amb aquella veu tan encisadora que tenen les fades: “He, he... No trobes que soc molt guapa? Tant com les teves tres filles, precioses de bo de bo, sobretot per dins! Perquè elles accepten a tothom tal com és, i no se’n burlen ni els menyspreen, com fas tu! Doncs s’han acabat les befes! Au, ves a Palau, que potser hi haurà sorpreses, avui.”

I tant que hi havia coses inesperades a Palau! Així que el rei va seure al tron, entra un representant del poble per comunicar-li que tot el país ja n’estava tip, de les bromes i brometes de Sa Majestat, unes bromes massa pesades i de mal aguantar... I llavors va començar a venir gent, i més gent, de tota mena i mida, tot cantant: “Senyor rei, gran Burlleta: Ja n’hi ha prou de fer brometa! N’estem fins la coroneta!”

Coroneta? Doncs mira, el rei va perdre la seva! De fet, l’artista l’hi ha arrabassat, perquè cap país d’aquest món es mereix un rei que se’n burli a tothora. El voldríeu, vosaltres, un manaire que no para de menystenir-vos?

Sense corona, aquell personatge era com qualsevol altre dels d’allí, tots ells prou capaços de governar el país sense fer bromes pesades, però mantenint aquell bon humor que fa la vida més riallera.

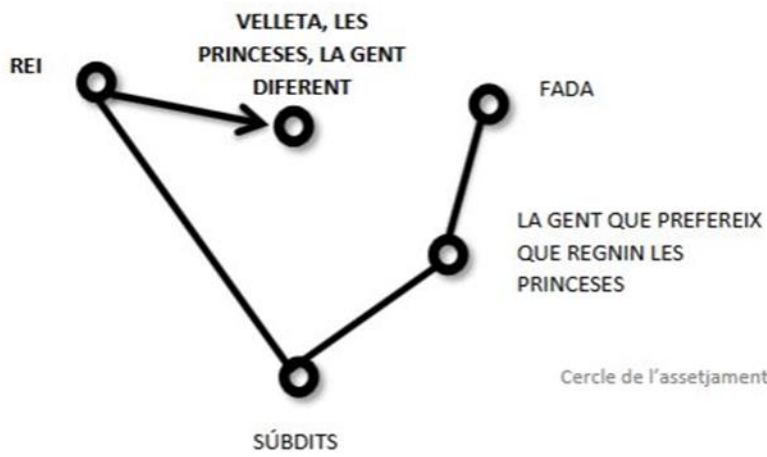
I així va ser com aquell país de Xauxa va quedar sota el bon govern i bon humor de les tres germanes, que ho van fer molt i molt bé. La gran governava només durant la tardor, i els seus súbdits l’apreciaven tant que, pel seu aniversari, quan cauen les primeres fulles, muntaven la festa de la calvície, consistent a afaitar-se el cap, llevat dels que ja tenien la closca pelada de natural. I vinga riure, tots plegats, amb la fila que feien!

La germana mitjana regia el país només durant l’hivern, perquè el seu aniversari s’esqueia en aquelles dates. I aquell dia tot el país es disfressava amb un bon parell d’orelles postisses, mig per solidaritat amb l’orellut i estimat aspecte de la princesa, mig per sentir millor els seus divertidíssims acudits.

I, només durant la primavera, manava amb molt d’encert la més petita de les tres i la que tenia el nas més llarg. El dia del seu aniversari, tothom es posava un nas postís que els anava d’allò més bé per ensumar les flors... i per evitar les al·lèrgies.

Ep, i a l’estiu? Qui manava, en aquell país, durant l’estiu? Doncs a l’estiu... quan el dia és més llarg, el mar més blau, i els vestits més alegres... no hi mana a-b-s-o-l-u-t-a-m-e-n-t ningú. Tothom fa vacances. I us asseguro que el país no va gens malament durant aquella temporada. Potser una mica millor i tot, si és possible. La gent del regne de Xauxa està contenta i feliç i es fa bromes entre ells, però de bona llei...

Ep! I el nostre artista? Sembla que la taula se li ha omplert de gent. O pot ser és que ell també se n’ha anat de vacances? Au, va! Que ens estàs aixecant la camisa, artista? On ets? El veieu? Ah si! Mira-t’ho, és aquell, el de la tovallola vermella... Si, si, aquell tant alt, el de la barba!

Guió: Teresa Duran